

Εβδομάς 2

ΤΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929.

ΑΡ. 86

1929

Η οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντας, τὰ οὐλα, δόσκει τὸ στόμα. Δοκιμάσατε την καὶ θὰ αἰθανθῇτε καθαριότητα καὶ δροσερότητα τοῦ στόματος ἐπὶ ὥρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΑΝΑΚΟΥΦΗΣΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

Ἡ συμφορὰ εἰς τοὺς τοιοῦτους προκαλεῖ τοὺς πλείστους τῶν πόνων. Τὸ Σλόανς Λίνιμεντ διαλύει τὴν συμφόρησιν καὶ ἀποκαθιστὰ κανονικὴν, ἐλευθέραν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Σχεδὸν πάντα ὁ πόνος χάνεται.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ 1743
ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ) τὸ νέον Γάλλ. Φάρμακον Ὑστὴν θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

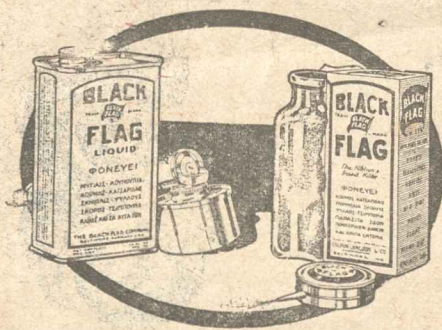
Πλήρης περιτο-
τοῦ δέρματος

Εἶναι ἡ συνδυα-
μένη χρῆσις τῆς
Κρέμας, τῆς Που-
δρας καὶ τοῦ Σι-
μωνος "ΣΙΜΟΝ"
τὰ ὁποῖα ἐργα-
στώσιν τὴν νεύ-
τα εἰς τὸ πρῶτον
πον τῶν γυναι-
κῶν.

**CRÈME
SIMON**

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντιπρό-
σωποι Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ^α Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλο-
λόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ Ἀθῆναι, Σωκράτους 36, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον
ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 14.

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ

ὑπὸ μορφὴν μικροσκοπικῶν ἐντόμων.

Ἀποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστημα-
τικῶς: Στεγνόμυγες, Κουνούπια, Σκνίπαις. Κα-
τσαρίδαις κ.λ.π.

τὸ BLACK FLAG

ἐξολοθρεῖ τὰ ἔντομα καὶ μέχρις ἐνδὸς
ἐξασφαλίζουν τὴν οἰκίακὴν γαλήνην καὶ ὑγίαν

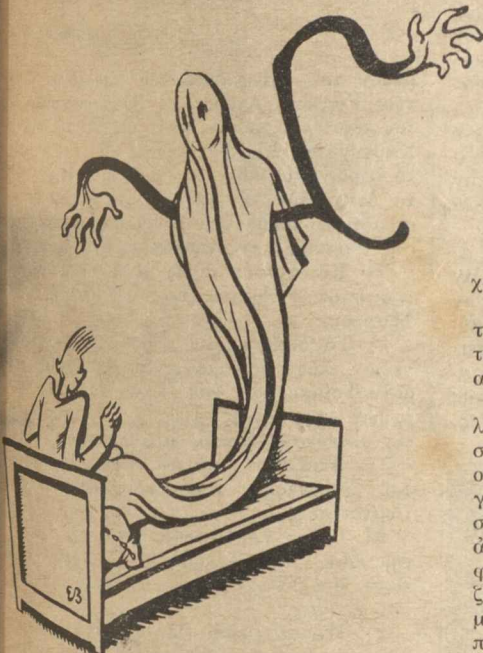
Τὰ δοχεῖα μετὰ τὴν Μαύρην Σημαντικὴν
σὲ Κόκκινον φόντο πωλοῦνται εἰς ὅλας τὰς
μακεῖα, Ἑδαδιομπολεῖα, Σιδηροπλεῖα καὶ
Γεν. Ἀντιπρ. Κουκουμέλης, Φωκίας καὶ
Ἡπείρου 45—Τηλέφ. 11-71

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΛΟΝΝΑΙ, Νοεμβρ 17
(ΠΟΙΣΤΕΡ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΔΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἑβδομαδιαῖοι Δοχ. 100
Ἑβδομαδιαῖοι Σελ. 15 ἢ Δ. 4
ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΑΡΧ. 2
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

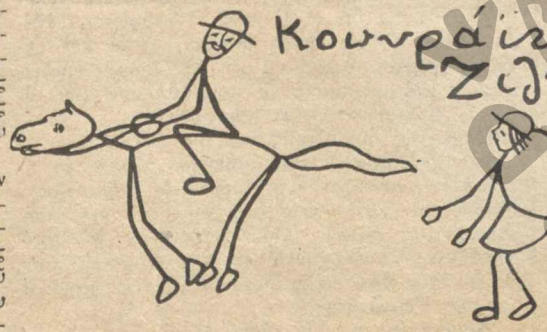

χρονὸ διάστημα τοῦ.
Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτον στάδιον τῆς ἐπιδρομῆς
τῶν copyright. Μὰ ἡ δυστυχία μας φαίνε-
ται πῶς δὲν ἦταν τυχερὸν ἡ σταματήσις ἡμε-
αυτῶν.

Σὲ λίγο ἡ μαγία αὐτῆς θοῆκε μνηστὰς σ' ὅ-
λες τῆς ἐπιδρομῆς τάξεις τοῦ διανοουμένου κό-
σμου. Ἀρχίσαν νὰ γράφουν ἄρθρα οἱ γιατροί,
οἱ δικηγόροι, οἱ παπάδες, οἱ ποιητές, οἱ συγ-
γραφεῖς, οἱ δημοῖχοι, οἱ ἐργάται, οἱ ἀρτί-
στες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου, οἱ
ἀνθοπωλῆαι, οἱ μεγαλοεπιχειρηματίαι, οἱ καφ-
φετζήδες, οἱ, οἱ, οἱ... — μετὰ συγχωρεῖτε γιατί
ἐλάττωσε τὸ κεφάλι μου τόσο πολὺ ὥστε νὰ
μοῦ διαφεύγουν τὴν στιγμὴ αὐτὴ οἱ ὑπόλοι-
ποι.

Κ' ἔτσι εἶδαμε νὰ ξεφυτρώνουν σὲ λίγο ἀ-
νόμεσα ἀπ' τῆς στήλης τῶν ἐφημερίδων, πλά-
τῃ μετὰ τὰ στρατιωτικὰ καὶ ναυτικὰ κατορθώ-
ματα, καὶ διὰ τὰ διπλωματικὰ μυστικὰ
τῶν αὐλῶν καὶ τῶν παρασηκίων τους, ἄλλης
φύσεως ἄρθρα. Ὁ Λουίτζι Πιραντέλλο ἀπα-
σχολῶντας μας σὲ τέσσερις ὁλόκληρες στή-
λες μετὰ τὸν 8 στοιχείου, μὰς ξεγελοῦνταί τὸ
μυαλὸν μετὰ τῆς φιλοσοφίας του καὶ μετὰ τὴν τεχνο-
κριτικὴν του γιὰ τὸ μοντέρνο θέατρο. Ἀμέ-
σως ὕστερα ὁ καθ' ἑλὶξ ἀξιόλογος κ. Βέμπερ
μὰς ἐξιστορεῖ διὰ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς του,
μὰς διηγείται τὰς ὑποθέσεις τῶν 140 ἐργῶν
του, μὰς λέγει ὅτι τοῦ χρειάσθηκε νὰ μονο-
μαχήσῃ μετὰ τὴν τοτινὴ διανοουμένη Γα-
λία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς θε-
ατρικὸς συγγραφεὺς. Ὁ Ζερλάντ πού καθὼς
μὰς τὸν παρουσιάζει ὁ ἱντερδιονίστας καθισμέ-
νον κοντὰ στὸ τζάκι μετὰ δυνατὴ φωτιά καὶ φο-
ρῶντας μὰ παζάμια ἀπὸ μεγάλα καρρὼ μὲλῃ
καὶ πράσινα μὰς ἀφήνει ἀμέσως-ἀμέσως νὰ
αἰσθανθῶμεν τὴν αἰσταντικὴν ψυχὴ τοῦ ποι-
ητῆ τοῦ «Τονὰ ἐ μουδ», δέχεται ἐπὶ τῆς
νὰ μὰς ἐκμυστηρεῖ ὅτι τὰ ποιήματά του τὰ
γράφει γιὰ μιὰ μόνον γυναῖκα — τὴν ὁμιαν-
τικὴν! — καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι ἑλλη-
νίδα, ἀλλὰ γυναικα τοῦ, πού τώρα ζοῦν χωρισμέ-
νοι, καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ αἰσθανόμεθα τὴν ἀ-
νάγκη νὰ διακρίνομε καὶ μετὰ τοῦ ἀπὸ
σεβασμὸ τὸν πόνο του.

Τὸν ἀφήνουμε καὶ αὐτὸν γιὰ νὰ μπούμε στὸ
τραῖνο. Ἐδὼ βρισκόμαστε φάσμα-φάσμα μετὰ
ποῖν νομίζετε; μετὰ τὸν Σαλλιάνα! Διαβάσαμε
μοσὶ στήλῃ περιγραφῆς τῆς ἐνδυμασίας του.
Μαθαίνουμε πῶς ἀγαπᾷ τὸ κόκκινον χροῖμα τῆς
γαυράδας καὶ τὸ ἀνοιχτὸν κίτρινον γιὰ παπου-
τσιᾶ. Ἦταν χαμάλης — δὲν εἶναι ὁ πρῶτος
Ρώσος — μὰ μετὰ τὸν Γκόρκα πῆγαινε στὸ
θέατρο, ὕστερα τὸν δίδωσαν, γίνετο ἀλτίης,
θέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ, κάποιος καθηγητὴς

τὸν ἔσπασε καὶ μετὰ καταλαβαίνετε, ἄρχισε
πᾶ ν' ἀνεβαίνει γρήγορα-γρήγορα τὰ σκαλο-
πάτια τῆς Δόξης, τῆς Φήμης, τοῦ πλούτου...
Ὅλη ἡ ἐντερειδιὸν μωρὶζει ῥωσικὴν στέπα,
μουζικοῦ καὶ κνουτο.

Καὶ προχωροῦμε, προχωροῦμε, ζαλιζόμεστε
ἀπὸ ὀνόματα, φίρμες, θέματα, ζητήματα, ἔ-
ρηνες. Πηδᾷ κανεὶς μετὰ ἡλιγιώδη ταχύτητα
ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Μάρχη στὸ σα-
λόνι τοῦ Ζερλάντ, ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γιου-
σούφω ἐκεῖ πού ξεφυγὰ ὁ ἐφτάμηχος Ρα-
σπουτίν, στὴ λῶσα τοῦ θεάτρου γιὰ νὰ ἀκούσῃ
τὰ εὐφυολογήματα τοῦ Βέμπερ. Ἀφήνει τὸν
Τσώρτσλ μετὰ τὸν ὑποδρόμιον κίνδυνον καὶ τὰ
ἀνακρινώδη τὰ Ἀγγλικὰ Νουαρχεῖον γιὰ
νὰ συζητήσῃ μετὰ τὴν κυρίαν Τερέζαν Κλεμαν-
σὸ τις μὸδες καὶ τὸ τί θὰ φορεθῇ φέτος στὸ
Παρίσι. Μετὰ κεφαλὴ ζαλισμένο ἀπὸ τῆς
διάφορες περιγραφῆς, πέρνομε τὴν ρακέ-
τα στὸ χέρι, παρακολουθοῦμε τὸ μᾶς
τῆς Λαγκλὲν ἢ τὴν ἄλλῃ Ἀμερικανίδα πού πέ-
ρασε τὴ Μάγνη κολλημένη. Ζοῦμε μαζὶ μετὰ
τὸν Ἰταλὸ δικτάτορα ἑνα εἰκοσιτετράωρον, καὶ
πετάμε μετὰ τὸν Ἀντιπεργκ ἀπάνω ἀπ' τὸν
Ἀτλαντικὸν τρώγοντας μόνον ἐνῆμιον σάν-
τουιτς.

Μεταφερόμεθα στὴν Ὀλλανδία καὶ βοηθοῦ-
με στὸ κλάδεμα τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου τοῦ
τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας γιὰ νὰ ἐλ-
θῶμε ὕστερα τὸ εἰκοσιτετράωρον ἐνὸς ἑλλου
ἀρχηγῶν — αὐτὴ τὴ φορὰ δόξα σοὶ ὁ Θεός!
πρόκειται γιὰ Ρωμπε — τοῦ ἀρχηγῶν τῶν Κυ-
ανολέκων κ. Ἀρμάνδου Δελλαπατρίδη! Κ'
ἔπειτα συνέχεια ἀνευ τέλους.
Copyright ἀπὸ δὴ, copyright ἀπὸ καί.
Τὸ πᾶν copyright. Ἦδη ἀπὸ κατέκτησε τὴν
πρώτῃ σελίδα, τρεῖς γὰ κατὰ τὴν καὶ τὴ
δεύτερη καὶ ὕστερα ἰσως-ἰσως τὴν τρίτῃ καὶ
τέλος τὴν τετάρτη. Ἔτσι διὰ διὰ γίνονται copy-
right. Copyright αὐτοαληθινὰ δυστυχήματα,
τὸ ἀτυχετικὸν δελτίον, ἡ αὐτοκτονία, ἡ ἀπ-
χεῖρησις τῶν πέντε δακτύλων, αἱ δηλώσεις
τῶν παυρῶν, ἡ κηδεῖα, τὰ κοινωνικά, αἱ
ἀφίξεις καὶ οἱ γάμοι.

Copyright καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διεκτιμῶν τοῦ
ἐφημερίδος, copyright καὶ ὁ κλητῆρας, ὁ
διεκτερωτής, ὁ πεσότης, ὁ ἀρθρογράφος.
Μήπως ὅμως θέλετε καὶ τὴν κατακτεῖναι;
Ἐλπίστε, φίλοι μου, αὐτὴ βούκεται στὰ κα-
θηκτικά θρανία! Μάλιστα, δὲν ἀστενίζομαι!
Φαντασθεῖτε πῶς τὰ μικρὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖον,
δὲν παρῶνται στὰ πρῶτα θερμοκρασίματα
τῆς ἱστορίας τους νὰ προσθέτουν...
Copyright... Τότε... Copyright...
...Ζητῶν... 8 ἐτὼν παρακαλῶ!...
Δὲν μὰς μένει πᾶ καμμά ἀπολύτως ἡμέρη,
καμμά ἐλάτς σωτηρίας. Θὰ κατακτεῖναι σὲ λί-
γο καὶ στὸν ὕπνῳ μὰς ἀκόμη νὰ ἐννευνοῦμε
τὰ διάφορα copyright.

Κ' ὕστερα ὑπάρχουν ἀκόμη ἄνθρωποι πού
διακτείνονται ὅτι ὁ αἰῶνας μὰς δὲν προοδεῖται.
Μὰ ἡ κακοδομία πᾶν νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ κα-
κοὶ ἢ — μὰ τὴν ἀλήθεια — δὲν ἔχουν τί
τοῦς γίνεταί! Μήπως ἔχω λάθος;

Nicolas Nivras

Copyright Dolys Nicvas.

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΟΡΑΜΑ...

— Πώς, σεις Φαργκνί, πού δεν πιστεύετε στο Θεό, πιστεύετε στα φαντάσματα; "Α, μά την αλήθεια είστε παράξενοι τύποι. . . περισσότερο απ' όσο νόμιζα. . . Ναι, περισσότερα παράξενοι, αλλά και παρόλογοι. Δε σάς προσβάλλω μ' αυτά που λέω υποθέτω; "Αλλως τε μια γυναίκα της ηλικίας μου έχει όλα τα δικαιώματα να μιλάει έτσι, να λέει δηλαδή τα πιο δυσάρεστα πράγματα σε νέους σαν και σάς. . . Μάλιστα, φίλε μου, Φαργκνί. . . Είμαι εξήντα χρονών. . . "Αλλά σεις, ένα μεγάλο παιδί, με μυστικά, να κάθεστε να πιστεύετε σε φαντάσματα. Είναι τρομερό, μά την αλήθεια. . . Είναι για γέλια. . . μά και για λυγίματα. "Ως τόσο πρέπει να σάς δικαιολογήσω, γιατί κ' εγώ άλλοτε, μάλιστα κ' εγώ, φίλε μου Φαργκνί, πίστευα σε φαντάσματα. "Αλλά ήμουν μικρή, μικρή ναι, ενώ τώρα είμαι εξήντα έξι ετών. Βλέπετε, δεν έχω καμιά δυσκολία να το πω. Δε θ' άγνοείτε βέβαια ότι άναστήθηκαν, όπως άναστήθηκαν όλες ή γυναίκες. . . Δεν πιστεύω να παύσετε να με σέβεσθε γι' αυτό. . . ή να με σέβεσθε λιγότερο. . . "Α, τί μικρό πράγμα που είναι να μιλάς για ό! αυτά, τη στιγμή που τα χείλη σου είναι μαρμαρένια και τα μάτια σου δεν αναδίνουν καμιά λάμψη! "Ας είναι. . . Τί λέγαμε λοιπόν. . . "Α, για την περιπέτειά μου. Γιατί να ντροπιάζω σάς την πω, αν και σ' αυτή την ηλικία; "Αλλωστε δεν είμαι εγώ που στην κωμωδία αυτή έπαιξα το ρόλο του προδότη!

"Η κωμωδία αυτή, φίλε μου Φαργκνί, παιχθηκε έδω και σαράντα χρόνια. Πότε πέρασαν, Θεέ μου. Δεν είχατε γεννηθί σεις τότε, Φαργκνί. Μή μ' ερωτήσετε πως λέγονται τα πρόσωπα. Θά χάσετε άδικα τον κόπο σας. Φαντασθήτε μόνο ότι ήταν τρία. . . Τρία πρόσωπα. . . ή καλύτερα διύμηση. . . Στον πρόλογο όμως υπήρξαν δύο. "Ενας νέος Δόν Ζουάν και μια άβγαλτη. "Η άβγαλτη ήμουν εγώ. . . "Ο Δόν Ζουάν ήταν ο έραστής μου. . . "Ω, τί ήθελα να τα θυμηθώ αυτά τα πράγματα! . . . Είχα έναν έραστή λοιπόν, φορέ μου Φαργκνί, εκείνη την εποχή. . . "Ας υποθέσουμε πως τον έλεγαν. . . τον έλεγαν Κλαύδιο. . . "Ηταν πολύ όμορφος με ζοηρά μάτια. . . "Ω, αυτά τα μάτια μ' έκαναν να τσιμπούω. . . Μά δυστυχώς ποτέ δε στάθηκαν άξια να διαβάσω τί έλεγαν αυτά τα μάτια. . . Ποτέ! Συναντηθήκαμε την πρώτη φορά, εκεί που συναντώνται πάντοτε: σ' έναν χορό. Φορούσα ένα θαυμάσιο φόρεμα εκείνη την ημέρα. "Εκείνος γύριζε δε θυμάμαι από ποιά μακρινή τόπο και το σύνολό του είχε κάτι το εξωτικό, σά να είχε αφήσει ίχνη πάνω του, ή ζωή που πέρασε εκεί πέρα. . . Δε μου είπε πως μ' αγαπούσε. . .

Και αυτό μ' έκανε να τον αγαπήσω άμέσως. Δε μου ζήτησε να με ξαναδώ. . . Και γι' αυτό του άρεσα εγώ ραντεβού. "Ενα ραντεβού δλωδιόλου άθρο, στην έξοχή, κάτω από τα δέντρα και στην όχθη ενός μεγάλου ποταμού, που τα νερά του καθώς κυλούσαν λίγο

τερμπέλικα, στάθηκαν ένα άπόγευμα, για να μάς ιδούν καλλίτερα. . . Καταλαβαίνεις, φίλε μου Φαργκνί πως το ραντεβού αυτό ακολούθησαν και άλλα. . . Και κατέληξα στο να «π ο κ υ ψ ω», όπως εὐ π ο κ υ π τ ο υ μ ε » όλες. . . "Υπέκνησα όμως χωρίς ο έραστής μου ν' άνοιξη μιά φορά το στόμα του και να μου πη τη γλυκειά εκείνη λέξη που άνοίγει την καρδιά όλων των γυναικών: «Σ' αγαπώ!» Είδατε από τί μικροπράγματα εξαρτάται καμιά φορά ή ευτυχία μας, όταν αγαπούμε. . .

Και τώρα να ή ιστορία: Κατοικούσα τότε μεταξύ του "Ωτέγγ και του Πασού. "Εκει στά περιχώρα τον περίμενα κάθε άπόγευμα. Μά για να έπωφελητα, όπως έλεγε ο Κλαύδιος απ' όλα τα δευτερόλεπτα της ελευθερίας μου, είχε νοικιάσει στη συνοικία της Μυέτ, ένα σπατάκι χονερό σχεδόν μέσα στους κισσούς και στις περικοκάδες. Σ' αυτό το σπατάκι έτρεχα σαν τρελλή, μόλις ή νύχτα έπερτε — σχεδόν κάθε βράδυ. Με περίμενε στο ίδιο δωμάτιο πάντα, στο μόνο απ' όλα το σπα-

"Εκεί στά περιχώρα τον περίμενα κάθε άπόγευμα.

τάκι, που είχαμε αλώσει. Νομίζω πως ξαναβλέπω ακόμη την ψηλή του σιλουέττα, έτσι καθώς σπικονόταν να με υποδεχθώ, με το γιαπωνέζικο κοστούμι, που είχε τη συνήθεια να φοράει σε τέτοιες στιγμές πάντα ο Κλαύδιος — συνήθεια την οποία απέκτησε στις μακρινές χώρες που έζησε καρδ. Το κοστούμι του ήταν από βελούδο πάλ με πλατεία μαντίνα. Και κεί στο έπαπλομένο αυτό δωμάτιο θρισκόταν ένα ντιβάνι. . . το ντιβάνι των ερώτων μας. . . Πάνω από το ντιβάνι ήταν ένας παλμός καθρέφτης σκοτεινός και θαλασσοχρόμος. . . "Ε, σ' αυτόν τον καθρέφτη πλησίαζα για να φιλήσω τον έραστή μου, να τον φιλήσω στο στόμα, για ν' απολαύσω έτσι το θέαμά μας, μέσα στον καθρέφτη, δοκιμάζοντας την ήδονή του διτλού φιλιού.

Μά ενώ ένα χειμωνιάτικο βράδυ καθόμασθε στο αγαπημένο μας ντιβάνι, έξαφνα μπήκε κάποιος. . . Κάποιος, ναι. . . Κάποιος άόρατος. . . ναι, γιατί όλες ή πόρτες ήταν κλειστές. Μά ως τόσο άκουσα καλά να τρίζουν ή σοσέτες ενός φωτιέ, και έπειτα άκουσα να γυρίζουν ή σελίδες ενός βιβλίου, που δρισκόταν πάνω στο τραπέζι άνοιχτό. . . Λίγο άργότερα το κουτόταλλο ενός άνδρου γυάλινο έτριξε κ' έπειτα έτριξε το πάτωμα κάτω απ' ένα έλαφρό, μά πραγματικό όθιμα. Πινάχθηκαν και στρίβει το κεφάλι μου άνάμεσα στα μαξηλάκια. Κοίταξα με άγωνία τριγύρω μου. . . "Η λάμπα αν και χαμηλωμένη, μολταπάζα σκορούσε ένα καθαρό, άσπρο φώς. Δεν είδα τίποτε. Μά εξακολουθούσα ν' άκούω. . . "Ο Κλαύδιος δεν άκουγε τίποτα. . . Χαμογελάσε μάλιστα κοροϊδευτικά, μόλις του το είπα. . . "Από κείνη τη στιγμή μ' έπιασε μιά νευρική κατάσταση φοβερή. . . Και στον β. μου άκόμη πεταγόμενοι και πάθαινα αὐτατάτες. . . Κρύος φόβος με κυριεύε, τέτοιος φόβος, ώστε το αίμα μου πάγωνε στις φλέβες μου. . .

Τό άλλο βράδυ πάλι τα ίδια. . . Κρύωσα

ολόκληρη. . . Μ' έπιασαν σπασμοί. Κλαύδιος με κρατούσε μέσα στην αγκαλιά του. . . "Εξαφνα έπιασε το κεφάλι μου, τα δύο του χέρια, τσούσε δυνατά κ' έβγαλε το γυρίση πότε προς τον πόνο και πότε προς τον καθρέφτη. . . Και το έλαμπα πάντα καρφομένο, άκίνητο, σαν παρμένο στάθηκε στον καθρέφτη. . . "Είδα τότε πως σ' αυτό το σκοτεινό κάτοπτρο ένα άγνωστο πρόσωπο παρουσιάστηκε. . . το πρόσωπο μιάς ναιίκας, μιάς μικρής, λεπτής γυναίκας. Ξαφνης μιά ολόκληρη, που τα μάτια της μοιάζαν κατακλητικά με τα έστιαμα του έραστού μου! . . . "Ο! αυτά τα μάτια, τα είδα στο διάστημα που δάσπρε ή πρώτη σ' αυτό το πρόσωπο κοντά κ' ένα λεπτό ολόκληρο πάνω στο όποιον άστράφτε ή φάρο μεγάλο διαμάντι. . . Το χέρι άπλωσε κώθηκε, με μιά άργη χειρονομία, μολις πόρτα σταθερά και άτεγκτα. Αποχώρησε.

"Όταν άργότερα άνοιξα τα μάτια μου, τον Κλαύδιο κατατρομαγμένο να με κοιτά το πρόσωπο. . . Κι' όταν διατήρησα ή είχε συμβή, γέλασε, γέλασε άναίστα. Θέλησε να με συγκρατήσει. . . Μ' έπιασε στην άγκυλιά του, μ' έσφιξε θανάσιμα από κάθε άλλη φορά. "Αλλά έρω έρω πάντα το χέρι μ' έδειχνε άναίστα. . . Κ' έπειτα το πρόσωπο της έδειχνε και χλωμής γυναίκας. . . Σγάρισε το λαιό έβδυνε στην χείλη του έραστή μου τα χέρια του άφηναν τον όμο μου. . . Τότε δα πως φοβόταν κ' αυτός. . . παρανοήματα από μένα. . . Περαιτέρω γιατί ντύθηκε με γυναικείο έπιπλώμα. . . Βγήκαμε μαζί, άφρονι. . . Έξω από το σπίτι και έπειτα πέταξε το αέριό του ριβόλι, σά να μην έπρόκειτο να ξαναβούμε πιά. . .

"Αλλοίμονο, άργότερα κατάλαβα όσα όλα. . . Πόσο άπλά ήταν ό! αυτά που να τα καταλάβω τότε. . . τότε που τον έρωτικό ένθουσιασμό μου. . . Τότε φίλε μου Φαργκνί, ο Κλαύδιος δεν μ' έφύλαξε. . . Τόμαθα. . . βεβαίως. . . λά ήταν άργά πιά. . . "Εμια πιά έφύλαξη μου από καρτίσιο. . . γιατί πιά οαδόθηκαν άσυλόγηστα, έπαιζοντα, πραγματική του έρωμένη, εκείνη που έπαιζε κ' εξακολουθούσε ν' αγαπάει πραγματικά. . . "Εμια πιά έφύλαξη μου από καρτίσιο. . . γιατί πιά οαδόθηκαν άσυλόγηστα, έπαιζοντα, πραγματική του έρωμένη, εκείνη που έπαιζε κ' εξακολουθούσε ν' αγαπάει πραγματικά. . .

Και άναμύβωλα ή γυναίκα αυτή, που πούσε τρελλά τον έραστή μου — και την πούσε κ' έκείνος τρελλά — ή γυναίκα που έξακολουθούσε, έπειτα από σαράντα χρόνια, να μισώ, ή γυναίκα αυτή που θα έβγαζε από το ψυχρό και άηχο κάτοπτρο και να έβγαινε, από κοντά του. . . έμεινα πάλι σ' αυτόν τόσο τρελλά και τόσο συλλόγηστα! . . .

ΚΛΑΟΥΤ ΦΑΡΓΚΝΙ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΡΜΕΝΟ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

[Τα προηγούμενα. — "Ο άγγλος κινηματογραφικός συγγραφέας Μάλκολμ "Αλιστερ, τού Χόλλυγουντ. Στο πλαίσιο του τραπέζι κάθεται μόνη μιά νεαρή, όμορφη και παρθένα ντυμένη άγνωστη που απ' την πρώτη στιγμή τραβά την προσοχή του συγγραφέα. "Αφού έδεξινε πλουσιοπάροχα ή άγνωστη έδήλωσε στον ιδιοκτήτη ότι δεν έχει να πληρώσει, και έξήγησε ότι της δόση δουλειά. "Ο Μάλκολμ ύποστηριξε την παρωλή της και δίνει στον ιδιοκτήτη να έννοήσει ότι θα πληρώσει αυτός τον μισθό της].

(Η συνέχεια).

— Τό δια δεν μου φαίνεται κατ'άλληλο, άπαιτησεν ο Τζόν Νάμπο να ο ρεζισέρ, ένας άφρονος και ψηλός άνδρας με γριπή μίτη και απάνα γριζα μαλλιά.

— Θά σάς παρακαλώ να μου πητε τί άκούσας δεν είναι καλό; έπανέλαβε και πάλι ο Μάλκολμ, όσο μπορούσε πύ ήχοισμα.

— Νά, είτε ο Κέβιν με τη βοήθειά του φωτι: Τα παιδιά μόλις διάβασαν το έργο σου σκεφθηκαν πως δεν έκανε για τον κινηματογράφο κ' ήσαν άμέσως να με δοούν. "Αν και ήτα ύποστηρίξει τήν γυναίκα μου να την πλώ στη σημερινή πρεμιέρα, την άφρησα γιατί ή δουλειά αυτή έπείγει. Σας ζητώσμε σ' όλα τα κέντρα ως και στο "Μοντανάς και κεί μάθα, με πως είχατε φύγει συνοδεύοντας μιά άγνωστη.

— Την άγνωστη αυτή — ή άφρησε μόλις βγήκα από το "Μοντανάς κατ' άπαιτησιν της, έπαιτησεν ο Μάλκολμ ξερά, ενώ μέσ' στα μάτια του πέρασε μιά λάμψη θυμού για τον άκαρπο αυτό ύπαινημό, πού διευθυντόν της «Παραμύθια» και μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο πού μάλς απέκρυπτε την πικρία του, συνέχισε: έπαιτησεν άμέσως στη βίλλα που είχατε την καλοσύνη να μου παραχωρήσετε για να γράφω το σενάριο αυτό που βρίσκετε τώρα ακατάλληλο.

— Μην παραφέρεσθε "Αλιστερ, είπεν ο Κέβιν. Ξέρεις πως δεν δουλεύουμε για το κέρφι μας ή το κέρφι των φίλων μας. Είσαι λογικός και είπες ότι μιά κατ'άλληλη. . .

— Κανένας "Εγγλέζος δε θα καταδεχότανε τον έρωτικό ένθουσιασμό μου. . . Τότε πάλι, μ' άρσισε ο Μάλκολμ με το ψεύτικο χαμόγελο, μά κανείς απ' τους άλλους τρεις δε γύρισε να δίνη σημασία στα λόγια του.

— Έδώ είναι ή "Αμερική και όχι "Αγγλία, έπαιτησεν ο Κέβιν. Δεν είμαστε βέβαια ούτε Σαίπηρ ούτε Μπέντσορ Σα, μά νομίζω πως έσόμε καλή τη δουλειά μας. Μην ξεχνάς πως έβγαζουμε χιλιάδες δολάρια για να σε διαφαιήσουμε.

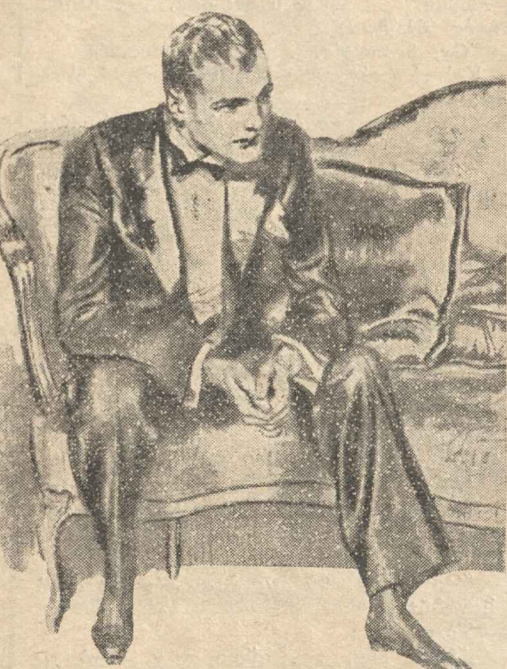
— Για να διαφαιήσετε και τον έαυτό σας, έπαιτησεν ο Μάλκολμ μ' ή μορφή να συγκρατή πιά.

— "Αναγέ μου, νομίζεις ότι ή «Παραμύθια» έχει άναρχα από διαφαιήσι; τον άπεστόμωσε πάλι με την ψηλή λογική του ο Κέβιν.

— Δεν ξέρω, είπε γελώντας ο Μάλκολμ — αν μ' έμπε τον δεν αισθανότανε καμιά διάθεση να μ' άκουσε. Ξέρω ότι το όνομά μου δεν ήταν άπαιτησεν ο Κέβιν.

— Πάντος αυτό είναι εκτός θέματος. "Ας καταλάβουμε έμεινο πού μ' άνδιαφέρει. . . "Ας καταλάβουμε πως θα μπορούσαμε να διαφαιήσουμε τα πράγματα, είτε ο Νάμπο πού καταρθώσμε. Φυσικά, το όνομά σας θα μείνη μιά πού μ' έμεινε ή διαφαιήσι.

— "Αν σάς κατάλαβα καλά, έπανέλαβε ο Μάλκολμ, πρέπει να σάς άφισω να γράψετε, δτι θέλετε και να βάλετε το όνομά μου από κάτω;

Ρίχτηκε σ' ένα καναπέ, και προσπάθησε να συγκρατήσει την ιδέα του.

στον νεαρό φίλο μας της δυό λύσεις που θα μπορούσαμε να δεχθούμε.

— Λοιπόν φίλατε, άρχισε ο Τζόν Νάμπο που όλους τους άνδρες συνήθιζε να τους άποκαλεί «φιλτάτους» και όλες τις γυναίκες «άγχιτες» τους, λοιπόν πρέπει να προσπαθήσει. Σβύσε μερικά, γράψε τίποτα άλλο και αν θές έλα πάλι να ζητήσης την συμβουλή μας.

"Ο Μάλκολμ σκέφθηκε για μιά στιγμή όλα το χοήμα που είχε ξεδιέψει και πόσο λίγα θα μπορούσε στο μέλλον να ξεδεύη αν το συμβόλαό του με την «Παραμύθια» άναρμόνιζαν. Σκέφθηκε και την ντροπή για ένα τέτοιο γεγονός. Παρ' όλα αυτά όμως, ή εθιξία του "Αγγίλου δεν του έπέτρεπε να ζητήσει συμβουλή από τους ψηχρούς αυτούς μπίζνες-μέν, που δεν είχαν γράψει στη ζωή τους μιά γραμμή κ' ούτε θα μπορούσαν ποτέ να γράψουν.

— Δεν έχω άναρχα από συμβουλές, είπε άπότομα. Θά μπορούσα ν' άκούσω τη δεύτερη λύσι;

Καλά, είπε αυτή τη φορά ο Βίντενερ, οίχοντας μιά πολυμήμητη ματιά στον Νάμπο. Τότε δε μένει παρά να μάς δώσετε το βιβλίο σας, τα χειρόγραφα σας και να μάς άφρησετε να τα κανονίσουμε έμεις. "Ελπίω ότι θα το κατορθώσουμε. Φυσικά, το όνομά σας θα μείνη μιά πού μ' έμεινε ή διαφαιήσι.

— "Αν σάς κατάλαβα καλά, έπανέλαβε ο Μάλκολμ, πρέπει να σάς άφισω να γράψετε, δτι θέλετε και να βάλετε το όνομά μου από κάτω;

— Μάλιστα, προσέθεσε ο Κέβιν, υπό τον όρον βέβαια, μά πού ο Κάρλ και ο Νάμπο θα χάσουν πολύτιμη ώρα γι' αυτή τη δουλειά, δτι θα αναλάβετε από τώρα την ύποχρέωση να δεχθήτε κάθε μεταβολή χωρίς την παραμικρή άντιρηση.

— Για τίποτε στον κόσμο δε θα δεχόμουν να γράψετε, δτι θέλετε πάνω από τ' όνομά μου. Θά προτιμούσα να τά χάσω όλα, παρά να καταντήσω σ' αυτό το σημείο. Βέβαια θα προσπαθήσω άκόμη μιά φορά να διορθώσω δτι μπορώ. "Αμφιβάλλω όμως πολύ αν θα κατορθώσω να σάς εύχαριστήσω.

— Καλά, είπε ο Κέβιν, κάμε όσος γνωρίζεις. "Αν θές όμως να μάς άκούσης, θα έπρεπε ν' αλλάξης τον τόπο του δράματος, και αντί στη Γαλλία να τον μεταφέρεις στην Καλλιφονία. "Ισως θάπρεπε ν' αλλάξης και την ήρωίδα που γράφει την νύχτα γράμματα να την κάνης ύπνοβάτιδα, να περπατή από την άπελυσία στον ύπνο της. "Ο κινηματογράφος δεν χροιάζεται έπιστολές: θέλει φινιδοές.

Θά φροή, φυσικά, και ένα άραχνούσαντο νυχτικό. Θά ρίξουμε και πολλά φώτα πίσω απ' το κεφάλι της όταν θα εμφανισθί. "Η Ρένα θα είχε τρομερή έπιτυχία στη σκηνη αυτή. Τότε να εμφανισθί και ο ήρωας, να την σπρώξει στα χέρια του και να την απαγάγη. Νομίζω πως αυτό θάκανε καλή έντύπωση.

— Δε βλέπω πως θα μπορούσαν να συμβούν όλα αυτά. Το έργο θα γινόταν άσυνάρτητο, τόλμισε να προσέρη ο Μάλκολμ διακόπτοντας τον "Αμερικανό έπαχειρηματία πού ήταν συνειθισμένος ν' άκούη όλο: «Μάλιστα κύριε», και πού φανότανε να παραξενεύεται πολύ για την «ονομασεφαιή» αυτή του νεαρού "Αγγίλου. Αὐτός σηκώθηκε για να δώση πρέας στη συνάντησι, άναθόντας ένα ταίγαρο για να κρύψη το θυμό του.

— Δεν έχωμε καθό γιά χάσιμο: κάνετε ό,τι μπορείτε, γράφτε όμως, γιατί έδώ ο καιρός είναι χοήμα. "Όλοι οι μισθοί μας τρέχουν, και μόνον οι μισθοί! Δοκίμω έτσι "Αλιστερ. Πίσω τα χειρόγραφα σου και σκέψου λίγο πούν πέσης να κοιμηθής!

Νά κοιμηθί! "Ο Μάλκολμ ήξερε καλά πως δε θα μπορούσε να κοιμηθί εκείνη τη νύχτα. Μά σηκώθηκε σιωπηλός, πήρε τα χείρα γράμματα του και διεκδίκησε προς την πόρτα σαν ένας ναιίκης μέσα στην κατακλυσία. Μπήκε στην κοινή λουμάνα του πού ήταν τώρα ύποχρεωμένος να πουλήσει. Φύκοντας στο σπίτι που είχε την αίσθηση ότι έμπαινε σε ξένο σπίτι. "Ηταν άπολύτως βέβαιος ότι δε θα μπορούσε να εύχαριστήσει τους άπαιτητούς εκείνους άναρμόνους. Θά άφρησε λοιπόν τη βίλλα του. Θα άφρησε το Χόλλυγουντ κ' όλος ο κόσμος θα έφερε πως άπέταξε. Αυτό βέβαια ήταν κακό. Μά χειρότερο απ' όλα ήταν ή άγνωστη του «Παραμύθια». Είχε ύποσχεθί στον Πιερ πως θα πληρώνε πόν μισθό της και το κοστούμι της. Και βέβαια δε θα μπόυε ποτέ τόσο φτωχό, ώστε να μη μισού να κρατήση το λόγο του. Μά, αν άφρησε το Χόλλυγουντ, ήτανε σαν να την άφρηε κ' αυτήν.

Τό αίμα του άρχισε να κυκλοφορή γρηγορότερα στις φλέβες του. "Οχι, αυτό δε θα γινότανε ποτέ! Έπρεπε να έπιτύχ ήπωδότησε. Έπρεπε να μείνη στο Χόλλυγουντ.

Μόλις μπήκε στην λουμάρα του ούχτηκε σ' ένα καναπέ και προσπάθησε να συγκρατήσει την ιδέα του.

"Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ο Φιλίππος ύπηρετής του και τοδύωσε ένα γράμμα «έπιγόν» πού είχε φθάσει πού όλίγον με το άεροπορικό ταχυδρομείο.

(Η συνέχεια εις το προσέχες).

ιστορία που θα σ'αξ δι-
ηγηθώ συνέβη την τε-
λευταία Κυριακή κα-
λοίου Νοεμβρίου.
Από την τελευταία αυ-
τή λεπτομέρεια θα κα-
ταλαβαίνετε πώς το
πορτοφόλι μου δεν ή-
ταν και πολύ παραφου-
σκωμένο: τρία φράγκα,
τρία φτωχικά φράγ-
κα, ιδού σ'ε τι συνε-
ποσούτο όλη η περιουσία μου.

Με τρία φράγκα, στά 1898, — γιατί τότε
συνέδαναν αυτά — μπορούσε κανείς να πάει
στο θέατρο της «Γκαϊτέ» ή στο «Αμπαγιό».

Είχα δει όμως τα έργα που παίζαν στα δύο αυ-
τά θέατρα, και δεν είχα καμιά διάθεση να τα
ξαναβώ.

«Αρχισα λοιπόν να περπατώ άσκοπα, στην
τύχη. . . Και η τύχη με δώδησε, που φαν-
τάζεσθε; . . . Σ' ένα χοροδιδασκαλείο! . . .
Τό χοροδιδασκαλείο αυτό είχε, θυμάμαι,
δύο πατώματα: Τό κάτω άπετελείτο από μια
αίθουσα γεμάτη άσφυκτικούς από κόσμο που
κάπνιζε, έκανε και φώναζε.

Μπαίνοντας στο χοροδιδασκαλείο είχα πλη-
ρώσει ένα φράγκο για δικαίωμα είσοδου. Μου
έμεναν λοιπόν, ακόμη στην τσέπη δύο φράγκα
για ν' αντιμετώπισω κάθε άπρόοπτον. Με με-
γάλη λοιπόν ήσυχία εκάθησα σε έναν μπάγκο,
κι άρχισα να παρατηρώ τα συμβαίνοντα γύ-
ρω μου.

Αλλά μου, δύο νέες μιλούσαν με χαμηλή
φωνή. Ή μια ήταν ψηλή και ξανθή, ή άλλη
μελαχροινή και μάλλον μετρίου άναστήματος.
Ή προσοχή μου, χωρίς να θέλω, τραβήχθηκε
στη συζήτησή τους:

— «Όστε λοιπόν, έλεγαν ή ξανθή, δεν θέλεις
να χορεύεις; Για ποιά λόγο;

— «Έτσι. . . Έχω τον λόγο μου. . .

— Ναί! Τόν ξέρω δά τον «λόγο σου»; Τι
κοιτάς πού είσαι. . .

— «Αξίζει τον κόπο να στερηθής τον χορό για τέτοιο μικροπράγμα; . .

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει. Έσύ, μπορείς
να χορεύεις άν θέλεις. Κανείς δεν σ' εμποδί-
ζει.

— «Ελα, μη θυμώνεις, Βιβιάν. . . «Όστε
τ' άπεφάσισες;

— Ναί, όρκισθώκα να μη χορέψω άπόψε,
και δέ θα χορέψω!

— «Όπως θέλεις! Καληνύχτα! . . .

Και ή ξανθή άρπασε την φίλη της κι έφυγε.
Την ίδια στιγμή ή δοχίστρα άρχισε να παί-
ζει, και τα ξυνόρια ορχήδραν στον χορό.

Δύο, τρεις, τέσσερες καθιέλοι ήσαν δια-
δοχικώς και προσκαλέσαν την μικρή μελα-
χροινούλα. Αυτή όμως δεν δέχθηκε να χο-
ρεύει με κανένα. Ένα ψυχρό «Σας εύχαιο-
σόν, κύριες, ήσαν τα μόνα λόγια με τα όποια
ύπεδέχθη την προσκλησή τους.

Ή υπόθεσις αυτή άρχισε να μ' ενδιαφέρει.
Γιά ποιά λόγο, λοιπόν, ελκεν έρθει στο χορό
ή Βιβιάν άφού ήνεότο να χορεύει;

Τίποτε έν τούτοις δεν της έλειπε. Θάταν
ώς δεκαπέντε έτών, με θαυμάσια γαλανά μά-
τια και με λεπτοτάτη σιλουέττα. Τό πόδι της
πόδ παντός ήταν σωστό θαύμα! Τί λεπτό, τί μι-
κροκαμωμένο, τί άριστοκαμπύλο πόδι! Δεν μπο-
ρούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω
του.

«Αξαφνα, ά-
νεπηδήσα. Ή δες
Βιβιάν, γύρισεν
άπότομα προς τό
μέρος μου και
με ρώτησε:

— Μήπως ελ-
σθε παπουτjς,
κύριε; . . .

— Δεσποινίς. . .

Τάχα χάσει.
Ασφαλώς, με
κορόιδευε. . .

Σάν είναι όμως
κανένας δεκαο-
χτώ χρονών,
μπορεί ποτέ να
θυμώση με μια
νέα και χαρι-
τωμένη γυναίκα,
επειδή τόν χορο-

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ιδούει; Ή Βιβιάν είδε την ταραχή μου, και με
γλυκύτερο ύφος με ξαναρώτησε:

— Όύτε σεις, δεν χορεύετε, κύριε; . . .

— Καθώς βλέπετε, δεσποινίς. . .

— Γιατί;

— Γιατί δεν ξέρω χορό. . .

— «Α! . . . Καταλαβαίνω. . . Θα έρχεσθε
για πρώτη φορά σ'ε χορό. . . Τί ζέστη πού
κάνει δωμέσα. . . Έχω μια δίψα! . . . Σεις,
δεν διαπνέτε, κύριε; . . .

— Πώς! . . . διψώ κι εγώ τρομερά! . . .

— Πάμε να πιούμε, τότε, κανένα ποτήρι
μυρώρα.

Κατέβηκα μαζί με τη Βιβιάν στο καφενείο.
Τί θαύμασο πλάσμα ήταν. . . Μόνο πού, κά-
θε τόσο μου φωνόταν σαν άφηρημένη.

— Μήπως φάγετε για να δ'ήτε καμιά φί-
λη σας; ετόλμησα να την ρωτήσω.

— Φίλη μου; μου απήντησεν αυτή. «Όχι.
Περιμένω κάποιον άλλο πρόσωπο, πού δεν
ήρθε. . . Δεν δίνω όμως μά πεντάρα γι' αυ-
τό. Τί δροσιτική πού είναι αυτή ή μυρώρα. . .

«Ας πιούμε. . . Σήνη ύγειά σας. . . Είσθε
φουρτητής, αλήθεια;

— «Όχι δεσποινίς. . . Είμαι μουσικός.

— Και τό επάγγελμα τού μουσικού άρνήει
λεφτά;

— «Όταν έχει κανένας ταλέντο, ναί. Και
σεις δεσποινίς; Έργάζεσθε ποιητικά;

— Πώς! Μένω σπίτι και βοηθώ τους γο-
νείς μου. . .

— Και τί εργασία κάνει ο κ. πατέρας
σας;

— Πολλά ρωτάτε! . . .

— Συγγνώμη. . . δεν ήθελα να φανώ
αδιάκριτος.

— Άφού ήπιαμε ξαναβηθήκαμε στην αίθουσα
τού χορού. Κι' άφού χορέψαμε άρετική ώρα —
ή μυρώρα, βλέπετε, μου είχε δώσει θάρρος —
συνώδευσα την Βιβιάν ως τό σπίτι της.

«Αντίο! μουπε χαμονοελώντας γλυκά.

— «Αντίο; επανέλαβα. Πώς; Έτσι έννοεί-
τε να χωρισθούμε. Όχιτε κ'άν «ωρεβονάρε» δέ
λέγετε; . . . Δεν είσθε καλή, Βιβιάν. . .

Ή Βιβιάν με κοίταζε προσεχτικά.

— Νά με περιμένεις αχού! μου είπε
φύγνι. Και φίλασε καλά τό φρεσκάκι μου.

— «Όστε ξάν. . . αύριο π. χ. κατά τις
έξι. . . ήθελα να έρθω; . . .

— «Ναί! θα ήμουν εύθυμη; . . .

— Δεν ξέρω. . . Δεν σ'ας υπόσχομαι τί-
ποτε. . . Ίσως, όμως. . . Ίσως. . .

Τό «ίσως» αυτό δεν μ' άρπασε να κλείσω μά-
τι δη νύχτα!

Την επομένη ετολόισα όπως μπορούσα καλ-
λότερα τό δωμάτιό μου και περίμενα. Τό
πρωί είχα λάβει τό μηνιαίο επίδομα από τον
πατέρα μου και τίποτε δεν μου έλειπε για να
είμαι εύτυχής.

«Επέρασεν ή έκτη. . . ή έξήμηση. . . Τί-
ποτε!

«Έξαφνα έκουσα να χτυπούν δειλά την πόρ-
τα. «Έτοξευα κι' άνοιξα. Και τότε, έμεινα μ'
άνοχτό τό στόμα.

Στό κεφαλόκαλο δορισκόταν μια χωριάτισ-
σα, ή μάλλον μια καρβουνιστή με μανιωμένα
από τό κάρβουνα ρούχα και με τούκαρα! . . .

Μέσα δέ στά άπείσια αυτά ρούχα και στά τού-
καρα παιά, νομίζετε, δορισκόταν; Ή χθεσινή
μου κατάντησι! Ή Βιβιάν!

Ή Βιβιάν, σαν είδε τό εμβρόντητο ύφος
μου, έσκασε στά γέλια. Και χωρίς πολλά πα-
ροικία μ'ήκε μέσα στο δωμάτιό μου.

Εγώ, δεν ήξερα τί να της πώ. Για έλάτε
στη θέσι μου. Ή χθεσινή Βιβιάν, τό θαύμα
αυτό της χάοιτος και της κοιμήτοτης, μου
εμφανιζόταν υπό την χειροτέρα μορφή πού
μπορούσα ποτέ να φαντασθώ. . . Μιά καρ-
βουνιστή της ήσαν καρβουνιστής και αυτή τόν
δοποήσεν στο έμπόδιό του.

Ή Βιβιάν, μη μπορώντας πάντα να κρατή-
ση τά γέλια της, μου τά βεβαίωσε δ' αυτά.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ
ΚΑΛΑΙΤΕΧ-
ΝΩΝ ΜΑΣ

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

του Claude Fernon

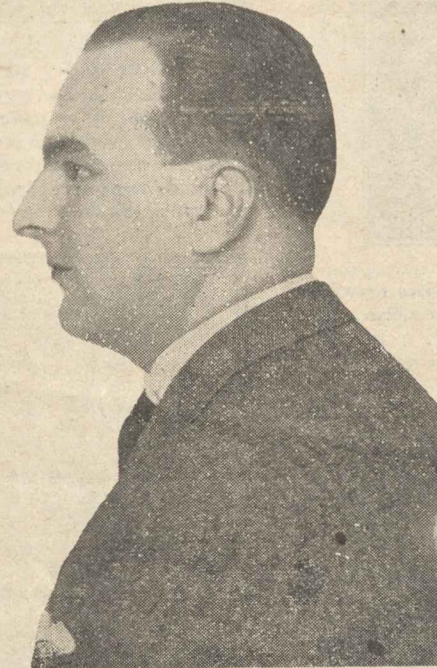
του Claude Fernon

του Claude Fernon

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ."

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΡΙΣΤΑΣ

Ο κ. Γιάννης Στυλιανόπουλος

γανε. . . Μπορογόφονο. Τέλος. . . γυρίσαμε
σε κάμποσο καιρό στη Σμύρνη. Όταν φτάσα-
με στην Σμύρνη. . . με φωνάζει ο Παπα-
γιάννης με μου λέει:

— «Ακούστε, παιδί μου. Έσύ δεν κάνεις ού-
τε για κορίτσας. Πήγαμε στη μαμάκα σου.

— Πήρα τό υπογαλικά μου κι έφυγα. . .

— Τι κάνετε λοιπόν;

— Τις παίζαμε και τις δύο στο τάβλι, μου
λέει ο Γιάννης. . . «Όποιος θα ήττη πρώτος
παίρνει την ώρα, κι' όποιος χάσει πληρώνει
τά ποτά τό τάβλι και παίρνει και την άλλη!»

— Πώς ήσαν ο τυχερός;

— Εγώ, μου λέει ο Στυλιανόπουλος.

Τόν έφαγα τον Τζινιόλη. Καλά να πάτη. Τού-
λεγα να παίξουμε καλτσίνα μά δεν ήθελε. Ή
δεν να παίξουμε τάβλι. Και εδω πού τά λέμε,
εγώ είμαι άπαισις στο τάβλι, μά κείνο τό
βράδυ κατά διαβολική σύμπτωση, έίλο έξάφως
έφρονε!

Την κούβεντα μας μάς διακόπτει ο μικρός
ο Βασίλης. . . ο γιός τού Γιάννη.

— Τό κουνούν πατέρα χτυπάει. Δέ θα π'ας
μέσα να ντυθής;

— Ο γιός μου, μου λέει, μου υπενθυμίζει
τό καθήκον μου.

— Και τις ζωντοχιές θα τις αφήσουμε
έτσι; τού λέω.

— Δέ βαρύνεσαι τώρα, ότεσρα από δέκα
χρόνια ή ζωντοχιές θαύνανε παντρευτή και
μπορεί νάχουνε ζωντοχιότητα εκ νέου. . .

Αυτά έχει ο κόσμος! . . .

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ
ΤΙ ΤΟΥΣ ΑΡΕ-
ΣΕΙ; ΠΩΣ ΕΡ-
ΓΑΖΟΝΤΑΙ;
ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕ-
ΔΑΖΟΥΝ

Μία νέα Ιταλίς χορεύτρια, η Μαρία "Αστι, της οποίας το χορευτικό χαμόγελο και τα υπέροχα ξανθά μαλλιά, έχουν κατακτήσει το κοινό της Ρώμης.

Κατά τὸν εορτασμόν τῆς ἐργατικῆς Πρωτομαγιάς εἰς τὸ Λονδίον, οἱ ὁπαδοὶ τῆς ἀριστερᾶς, τὰ περίφημα ἐργατικά "Τρέιντ Γιούνιονς" διοργάνωσαν ἐπιβλητικὰς παρελάσεις. Ἰδοὺ καὶ ἓνα «τάγμα» ἐργαζομένων, ἀνήκον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Τὸ γαλλικὸν περιοδικὸν ποὺ δημοσιεύει τὴν εἰκόνα προσθῆκει μὲ εἰρωνίαν ὅτι μπορεῖ αὐτὴ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν φήμην περὶ τῆς «ἀγαρμπιάς» τῆς ἀγγλίδος γυναικός.

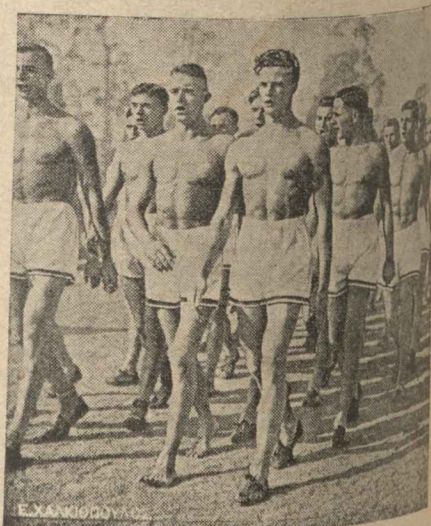
ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ μεγαλύνετρα ἀμερικανικὰ στούντιο (ἰσχυρὸν φίλμ δηλαδὴ φίλμ συνδυάζοντα τὸν κινηματογράφον μὲ τὸν ἰσοφύλμ) ἰδοὺ τὸ γύρισμα μιᾶς τέτοιας ταινίας. Ἐνῶ ὁ φωτογράφος ἔχει ἐμπρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλι τῆς πρωταγωνιστρίας, τῆς γνωστῆς καὶ κρέμεται ἓνα μικρόφωνο ποὺ ἀποτυπώνει τὸν ἦχον. Ἡ ἐργασία εἰδικῶν καλλιτεχνῶν καὶ καλλιτεχνισσῶν, ἰδοὺ ἡ πρωτὴ ἀσκῆσις πέντε περιφρήμων ἡθοποιῶν: Ρακέλ Τορρές, Γκβέν Λή, Ρούθ Χόλλν, Κλαίρα καὶ Φέβ Ουδέμπ. Πίσω ὁ καθηγητὴς κ. "Αντερσον.

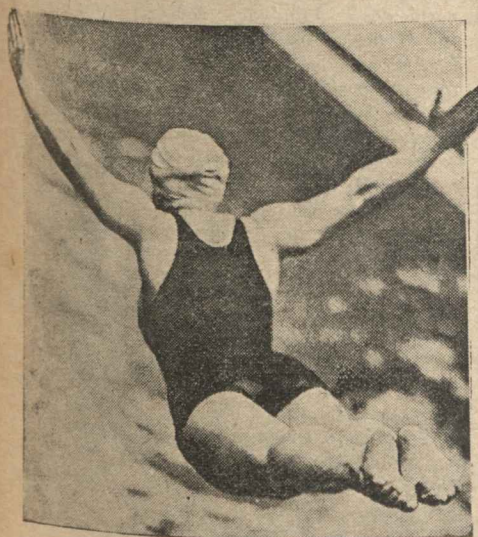
Τὸ τεράστιον αὐτὸ παπούτσι ἐμφανίσθη πρό τινας στοὺς δρόμους τοῦ Βερολίνου διὰ νὰ ἐκκλημάρῃ ἓνα καινούριον οἶκον ὑποδημάτων.

Οἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασίων τοῦ Βερολίνου παρελαύνουν εἰς μίαν ἀθλητικὴν ἐορτὴν ποὺ ἐγίνε ἐσχάτως.

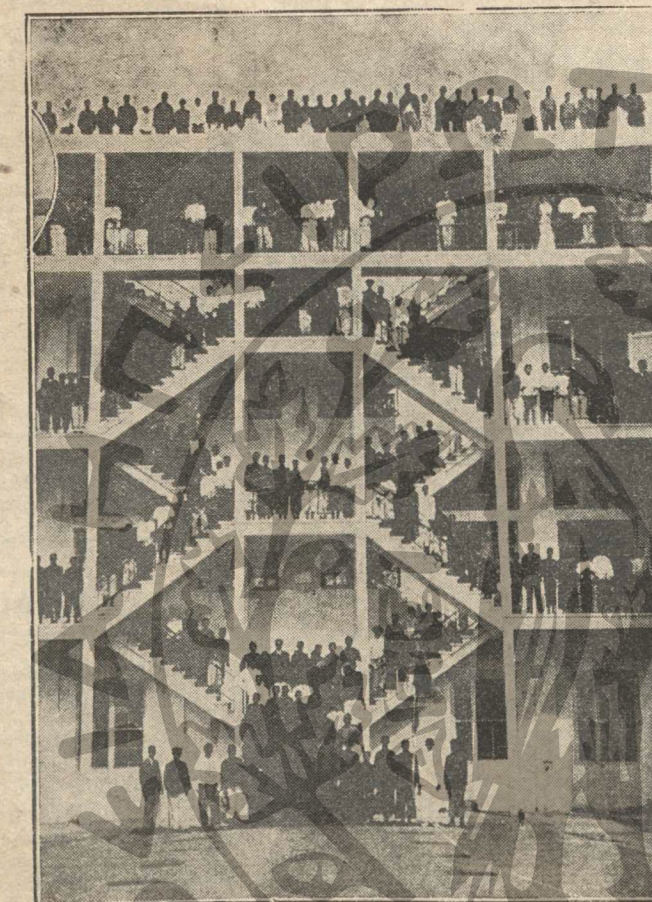
Αὐτὸ τοῦτο ἐνὸς μουσικῶν τοῦ Βερολίνου. 12 γάνοι περιτριγυρίζουν τὸν γίγαντα Κάρλ Σάφες.

Ἐνα θαυμάσιον «βούτημα» τῆς γερμανίδος πρωταθλήτριας τοῦ κολυμβήματος κυρίας "Ελδας Χόφνερ.

Ὁ πρίγκηψ Φέλιξ Γιουσουπόφ, ὁ φονεὺς τοῦ σατανικοῦ Ρασπούτιν, εὗρισκόμενος στὴν Βιέννη κατήγγειλε τὸν ὑπερτέτην του "Ιλια Πεντάν ὅτι ἠθέλησε νὰ τὸν δολοφονήσῃ κατὰ σύστασιν τῆς κόρης τοῦ Ρασπούτιν. Ἡ ἀτυτομία διεξάγει ἀν. κρίσεις. Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται ὁ πρίγκηψ ἐν μεγάλῃ στολῇ. Εἰς τὴν γωνίαν ἡ πριγκίπισσα Γιουσουπόφ.

Οἱ κινέζοι ἤρχισαν νὰ ἐκπολιτίζωνται, ἀφοῦ κτίζουν καὶ τεραστίας πολυκατοικίας, σὰν τῆς εὐρωπαϊκῆς, μὲ κεντρικὴν θέρμανσιν, ηλεκτρικὴν φῶς, ἀνελευστήρας κ.λ. Ἐχουν ὅμως τὴν ἰδιορρυθμίαν ὅτι ἡ σκάλες κτίζονται ἐξωτερικῶς. Ἰδοὺ τὸ θέαμα τῶν ἐγκαινίων μιᾶς κινεζικῆς πολυκατοικίας στὸ Φού-Τσί-Τσὺν τοῦ Χαρμπίν.

Μίαν νύκτα του παρελθόντος μηνός έμπεσε εις μίαν αγρέπαιαν πλησίον της Μασσαλίας ένας κλέπτης κρατών έτοιμον το περιστορόν δ.α. να πυροβολήση τον πρώτον ένοικον που θα παρουσιαζόταν εμπρός του διά να του φρά-ξη τον δρόμο.

Πράγματι, έντός λίγου, μόλις εισήλθεν εις το οίκημα, εύρεθη πρό μιάς γενναίας γρα-ίας ή οποία ώρμησε επάνω του με μεγάλας κραυγάς. 'Ο κλέπτης πυροβολεί και ή γραία πιπτει αμόφυτος εις το δάπεδον.

Τότε ο κακούργος σκύβει επί του θύματος διά να εξακριβώση εάν ζή ή απέθανε.

Η φρίκη του θύως γίνεται απερίγραπτος όταν διαπιστώσεν ότι ή δολοφονηθείσα ήτο ή γιαγιά του !

Πώς συνέβη αυτό; Η οικογένεια του χω-ρικού αυτού παιδιού καθ' δν χρόνον αυτός α-λήτερε και κατέληξε να γίνη άπάχης, είχε μετοίκηση από τον τόπον όπου έζη άλλοτε και είχε ένοικιάσει την αγρέπαιαν εκείνην.

Ο άπάχης, ο οποίος ελάτρευε την γιαγιά του ηρώτικόν ημεώσας επί τόπου. Μετά τινος ώρας όταν ήλθαν οι γονείς του εδρον γιαγιάς και έγγονον να πλέον ο ένας δίπλα εις τον άλλον, μέσα εις το αίμα των.

Ένας Άγγλος περιηγητής επιστρέφας έ-σχάτως εις το Λονδίον από μίαν μακράν πε-ριήγησιν του εις την Κεντρικην Άφρικην, εις μίαν σχετικήν διάλεξιν που έκαμεν εις την 'Αγγλικήν Γεωγραφικήν Έταιρείαν, ανέφερε μεταξύ άλλων και τούτο: «Αί μαύραι, τώ πρώ-τον πράγμα που ζητούν από τους περιηγητάς, είναι είδη βαφικής. Μόλις δε λάβουν τις μπο-γιές — προτιμούν δε πάντοτε τ' άνοιχτά χρώ-ματα — βάφονται. Δεν φαντάζεσθε δε τι έκφραση παίρνουν αι μαύραι αυτές πασσα-λειμμένα με διάφορες άσπρες και κίτρινες μπογιές!

Και σās τώ λέγουν άποκαλύπτως: «Θέλο-μεν να γίνουμε λευκαί, όπως οι γυναίκες σας».

Οι μαύροι, που παρακολουθούν την «εφε-μυστικήν» αυτήν κίνησιν των γυναικών των, φαίνονται πολύ εύχαριστημένοι.

Τελευταίως ένας διάσημος κινηματογραφι-κός Άστηρ εκίνησεν άγώγην εναντίον του ύ-πειθύνου μίας μεγάλης 'Αμερικανικής εφημε-ρίδος και ζητεί άποζημίωσιν 10000 δολάρια, διότι ή εν λόγω εφημερίς ανέγραψε ψευδώς ότι ή εν λόγω καλλιτέχνης της θόνης έχει σο-δαροτάτας αντιπαθείας εις τους κύκλους του Χόλλυγουντ. Οι δικηγόροι της τούτου σπο-δίστην ή ενάγουσα καλλιτέχνης θά λάβη ση-μαντικήν άποζημίωσιν διά την δυσφήμισιν αυτήν.

Κατά τώ Συνέδριον της Καλλονής που συνέρχεται την προσεχή εβδομάδα εις την Νέαν Υόρκην, κατόπιν μακρών συζητήσεων μεταξύ των ειδικών, θά ληφθούν αποφάσεις επί των εξής 5 ζητημάτων :

- 1) Η γυναίκα πρέπει να κόβη τά μαλλιά, ή να τά διατηρή ;
- 2) Η κοντές φούστες δίδουν πλαστικωτέ-ραν μορφήν εις τώ γυναικείον σώμα ή όχι ;
- 3) Να βάφονται ή όχι αι γυναίκες ;
- 4) Πρέπει αι γυναίκες να καταγίνονται εις όλα τά σπόρ ή υπάρχουν μερικά που καταστρέ-φουν την φυσικήν πλαστικότητα του γυναι-κειου σώματος ; Και,
- 5) Ποιά μέσα θεωρούνται λυσιτελέστερα διά την καταπολέμησιν των πρώτων συμπτω-μάτων τώ γήρατος εις μίαν γυναίκα.

Μία μεγάλη Κινηματο-γραφική Έταιρεία θά εγυ-ρίσῃ προσεχώς ένα έρ-γον υπό τον τίτλον «Τώ τέλος του Κόσμου». Εις την ταινίαν θά παρελά-σουν οι οράνιοι κόσμοι με φασμαγορικά απόψεις.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Ο κ. Πότης Φαλτήρας, ο ποιητής του πα-ράξενου τόμου με τά ποιήματα γραμμένα σε διάφορα σχήματα, μās έδωκε τελευταία ένα καινούριο τόμο ποιημάτων με τον παραπάνω τίτλο.

Στον καινούριο του αυτό τόμο έχει άρκε-τούς στίχους κα' ιδέες που ξεχωρίζουν, αλλά χάνονται μέσα στην άσυναρτησία και άρρυθ-μία των ύπολοιπων.

Η άρχη, π. χ. τώ ποιήματος «Σπύδα» τώ «Θώρη», ή «Ζήλεια», είναι καλά, όπως επίσης ή ιδέα τώ «Αχάριστον» κα' ιδιαίτερα της «Κορίνθου» που τώ πρώτο διστύχό της :

«Σημαδεμένη απ' την Μοίρα
Πότε μεστή από ζήση, πότε στείρα».

και τώ τελευταίο διστύχο :

«Ω σμαγμένη Πολίτεια
Βαρεία ποιά σέρνεις άμαρτία»
Δείχνουν πως ο κ. Πότης Φαλτήρας, αν ήθε-λε να συγχρονισθί περισσότερο και παρατών-τας τους παραλογισμούς και τις παραξενιές που χαρακτηρίζουν τ' άλλα ποιήματα, ν' ά-φήσῃ ανεπητέυτο τώ ταλέντο του, θά μπο-ρούσε άσφαλώς να γράφη καλά.

NT. N.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Δουσταμπάνη, Βόλον, Γ. Γουλιελμίν, Κέρκυρα. Τώ περιοδικόν περί τώ όποιον μās γράφετε έπαισε να εκδίδεται. Εύχαριστούμεν.

— Δ. Λοΐζον, Χιον. Τέτοιο βιβλίον δεν ύπό-χει, δυστυχώς. Εύχαριστούμεν. — Γ. Καλοκα-ρινόν, Βόλον. Στείλατε τώ απόκομμα με ανά-λογα τριδραχμια γραμματόσημα διά να λάβετε τά βιβλία. — Σόνιαν, Σύρον. Εύχαριστάς.

— Σ. Αθηναίον, Κίμην. Η «Παλιές Άγάνες» στοιχίζουν δραχμάς 15, ελεύθεραι ταχυδρο-μικών τελών και δραχμάς 20 διά τώ έξω-τερικόν. — Μ. Ωνάση, Πειραιά, Μ. Γκο-τζίδον, Θεοπόλιν. Στείλατέ μας δα. 2 εις γραμματόσημα διά κάθε παλαιάν «Εβδομάδα» που σās λείπει, και θά σās την άποστείλωμεν.

— Ι. Βασιλειάδην, ένταυθα, έπιστολή σας προηγουμένη δεν έλήφθη. — Θ. Καρζήν, Σέρον. Κρατήσατε τα. — Χ. Βαλιωρήν, ένταυθα. Τās μεταφράσεις μας τās α-μουν γνωστός έλληνες λογοτέχνα. — Β. Μπατιμάν, ένταυθα. Άποστείλατε όσα έχε-τε. — Γ. Ζερβόν, Πάτρας. Διά τώ 2ον σας πα-ραπέμπομεν εις την σελ. 646 τώ φύλλον 83.

Τά «Μαραμένα Κρίνας» εξητηλήθησαν. — Α. Βαλιάνου, ένταυθα. Άποστείλατε δα. 3 δι' έκαστον τόμον. — Ε. Στεργίου, Θεοπόλιν. Τί βιβλίον ζητείτε; — Μ. Κρίτσα, Βόλον. Άν περιμένετε τά έκτακτα απόκομματα, κινδυνεύ-ετε να μείνετε χωρίς βιβλίον. Ηδη τά «Μαρα-μένα Κρίνας» εξητηλήθησαν, τώ «Ονειρο Ά-γάτης» και ή «Ντολφίνα» πλησιάζουν να έ-ξαντληθούν. — Κ. Λοιμάκη, ένταυθα. Μά-λιστα. — Β. Άναστασιάδην, Σέλιον. Έντά-λιστα. Άλλα βιβλία δεν έχομεν. — Κ. Σιμό-γλου, Ροδόλειον. Δυστυχώς δεν έχομεν. — Γ. ντε Τσάβες, ένταυθα. Εύχαριστούμεν, αλ-λά εις Αθήνας δεν θά διορίσωμεν άνταπο-κριτάς. — Α. Ταγκαλάκη, Χαλανδρίσαν. Χρήματα έλήφθησαν, συνδρομή παρατάθη.

Όσον άφορά τώ πιστοποιητικόν άνταποκριτού, θά σās σταλή συντόμως. Τώ 2ον βιβλίον έ-στάλη πρό καιρού. Σās στέλλεται εκ νέου. Πρέπει να κάμετε τώ παραπάνω σας εις τώ Ταχυδρομείον. — Γ. Σένον, Πειραιά. Η δη-μοσίευσιν στοιχίζει δα. 50. — Α. Λαμπρινό-πουλον, Πύργον, Α. Λυμυόρη, Ζάανθον, Α. Μελίδην, Πειραιά, Α. Νικολετοπούλον, Πά-τρας, Α. Τσώνη, ένταυθα, Ι. Σαράφη, έν-ταυθα. Εύχαριστούμεν θερμώς.

Κρατήσατε τά δελτία Ε' σειράς διά τον τόμον τώ 'Ιουνίου
ΝΤΕΛΛΥ: Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

Δ' ΔΙΑΓ. ΣΕΙΡΑ Ε ΑΡ. 2

Ο δούξ της Γκιζης ήτο περιήγος ταχύντα, με την όποιαν έλάμβανε ει-σεις και διά τά σπουδαιότερα πράγμα- κρισις του ήτο στανίας δυνάμεις και τουργούσε σχεδόν αυτόματος.

Όταν, μίαν ήμέραν άπελάσαν εις δασοτάτον ζήτηματος έντός 10 λεπτι-νών τής φρουράς του τον παρρη-όλο τώ δέον σέβας ότι ίσως σκεπτε-λήψην της άποφάσεώς του, ο δούξ τής άπήνησε :

— Ένα ζήτημα διά τώ όποιον δύ-ν' άποφασίσω έντός 10 λεπτινών, δεν έ-ις θέον να τώ λύσω ούτε εάν σκεπτε-αυτώ εις όλην μου την ζωή.

Ο πρώην αυτοκράτωρ της Γερμανίας, λελήμιος ο Β', ο όποιος άνεμνήσεν κά-κάποτε σχεδίασεν ένα θυροκρίον, το παραιοσίαν εις έκπνοήν ναυπηγί-της την γνώμην.

Όταν ή έκπνοή έμειλέτησεν επάνω τώ σχεδίον τώ Κάιζερ, ο προεδρός της είπε :

— Τώ σχεδίον σας, Μεγαλειότατε, λαμπρόν, αλλά έχει ένα ελάττωμα.

— Ποιον; ήρώτησεν ο Κάιζερ, ο ό-νόμειν ότι τώ σχεδίον του ήτο άκατά-— Ότι αν ναυπηγηθί τώ θυροκρίον θά μπορού ή να σταθί επάνω εις τώ θυ-βουλιάζη άμέσως.

Ένας Δερβίσης — άναφέρει μία πα-ρομομία — προσεπάθει να πειρήσῃ ν' άλλάξη τρόπον ζωής, να ήνίκα να κός και αμμοδόρος, και να πωσῃ να νά να σκοτώνη.

Την στιγμήν εκείνην έφάνη από τώ κρυνόν άνηφορικόν δρόμον να κατεβαί-διαβάτης.

Ο ληστής χωρίς να διακόψῃ την έμ-Δερβίση, έσπρωσε τώ όπλον, έπυροβό-έφονευσεν τον δυστυχί διαβάτην. Στρα-στραφείς ψηλαφητά προς τον Δερβί-τώ είπε :

— Έξασκολούθησε, άγι μου, να με και ψάχνω τον σκοτωμένο πιο ύστερα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Από σήμερον ήρχισεν ή άποστολή τώ βλίον της Δ' σειράς «Ζητώντας την ά-του Γάλλου Άκαδημαϊκού Πόλ. Μαρσώ και όσων προηγουμένων παρηγηγέμενων χρόνων.

Τά 500 ύπολειφθέντα άντίτυπα των ά-μένων Κρίνων» τώ Κλων Φαρέ έφάνη-σαν πλήρως συνεπώς όσα παρηγηγέμενα ταγενεστέως θά λάβουν ένα δον τών τώ 1ου.

Τώ «Ονειρο Άγάτης» και ή «Ντολφί-πλησιάζουν επίσης να εξαντληθούν, έμ-ται δέ 1000 εξ έκαστου. Όσα έπαρουν σπεύσουν να τά ζητήσουν εν' όσον είναι τώ ρός.

Ο κ. Ντόλγης Νίκας εχρημάτισε όλους έκείνους που τον συνεχάρσαν διά «Ντολφίνα» με θερμά και ένθουσιαντα ματα.

Οι κ.κ. Γ. Κοντοφούρης, Ε. Κόντος, Βέττας δεν θά λάβουν βιβλία δια παρ-ψαν να εσοικερίσουν τριδραχμιν γραμμα-μον.

Επίσης και οι κ.κ. Ο. Κάπρας, Κ. Μο-μος, Κ. Μπάτσου διότι έληφόμεναι τώ ενάρημον διά τās έπιστολάς των.

Μικροί φάκελοι παρηγηγέμενων τώ-τά ταχυδρομικών τώ-μεγάλου. Επίσης και κ. κ. Σ. Παπαγεωργίου και Ι. Λιμανίου διότι έστειλαν έλλειψείς θήσεις.

ΑΙ ΡΑΚΕΤΤΑΙ ΚΑΙ ΜΠΑΛΛΑΙ

SLAZENGERS

ΠΡΟΤΙΜΟΥΝΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ TOURNOIS - COUPE DAVIS ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΤΑΘΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Υποδήματα TENNIS άνδρικά από δραχμάς 95 - γυναικεία από δραχμάς 85, ως και

ΟΛΑ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΕΙΔΗ

Εφθασε τώ νέον Γερ-μανικόν φάρμακον

URODOL (ΟΥΡΟΔΟΛ)

κατά των ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΜ-ΜΙΑΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

έχομεν την πλουσιωτέραν συλλογήν

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8, πάροδος Ευαγγελιστρίας

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟΝ ΜΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΙΑΣ ΕΙΣ 24 ΤΟΜΟΥΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΥΣ

Ηρχισαν αι έγγραφαι συνδρομητών δια τώ όλον έργον. Δραχμαί έπτά χιλιάδες διακόσιαι (7.200) πληρωτέαι εις μηνιαίας δόσεις έκατονταδραχμους.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΡΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

“ΠΥΡΣΟΣ”, Α. Ε. ΕΚΔΟΣΕΩΝ & ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ, ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Η παρὰ των αντιπροσώπων της εις τās επαρχίας και τώ έξωτερικόν.

Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά της εβδομάδος

ΚΕΡΑΣΕΑ Η ΑΕΙΘΑΛΗΣ!..

Ήτο άνήρ περισπούδαστος ο 'Ιούλιος Σύνφομος και οικογενειάρχης συνετός προς δε και κάτοχος μικράς παρὰ τὸ Κουκάκι οἰκίας, νεαρᾶς με κουκάκι κόρης και περιφανούς ἐκ κερασέας ράβδου.

Παραπλεύρως τῆς οἰκίας τοῦ περισπούδαστου αὐτοῦ ἀνδρός, ἐτέρα οἰκία ἠγείρετο ἀνήκουσα εἰς ὑπανδρον ἀλλ' ἀνευ συζύγου γηραιάν κυρίαν, ἥτις κυρία μὴ ἔχουσα ἄλλους πόρους ζωῆς ἠσθάνετο ἀναπόφευκτον τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνοικιάσῃ δωμάτια τινὰ τῆς οἰκίας τῆς.

Ὅθεν μεταξὺ τῶν ἐνοικιαστῶν τούτων συνεκατελέγετο και νεαρὸς τῆς βοτανολογίας φοιτητῆς ἐνδιαφερόμενος τὰ μάλα διὰ τε τὰ ὀποροφόρα και μὴ, δένδρα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξιν τοῦ νεαροῦ βοτανολόγου ὅταν μίαν ἐσπέραν ἤκουσεν ἐκ τῆς διπλανῆς οἰκίας γοερὰς κραυγὰς τῆς οἰμωζούσης κόρης καί, κατ' ἀποφθεγματικόν, τρόπον τινὰ, τρόπον, ἰσχυρὰν ἀνδρικήν φωνὴν ἐπαναλαμβάνουσαν:

— Ἡ κερασέα εἶναι αἰειθαλής! . . .

Πᾶς τις, οὐδόλως θὰ ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ ἀκούσματι τοιούτων φθόγων, πλὴν ὁ ἡμέτερος νεαρὸς βοτανολόγος, ἐξηγέρθη:

— Ἀκούς ἐκεῖ τὸν ἀγρόματο! Νὰ λέγῃ ὅτι ἡ κερασέα εἶναι αἰειθαλής! . . . ὑπετονθόρουν.

Τὴν ἐπομένην ὁ ἀξιόλογος βοτανολόγος ἐπλησίασεν εἰς τὸν δρόμον τὴν νεαράν του γειτόνισσαν.

— Τί θέλετε κύριε.

— Ἦθελε νὰ σᾶς πῶ ὅτι χθὲς τὸ βράδυ σᾶς ἄκουσα νὰ κλαῖτε. . . Τί σᾶς συμβαίνει;

Ἡ νεαρά γειτόνισσα ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ ἀμέσως, ἐμμέσως ὅμως ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον περὶ τῶν δακρύων τῆς γείτονα ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ συναντῶνται ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τὸ Ζάτειον ὅπου. . . καὶ τὰ λοιπά.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Αἱ συνεντεύξεις ἀκατάσχετοι καὶ ἀλλεπάλληλοι διεδέχοντο ἀλλήλας τὰ δὲ σκιερὰ τοῦ Ζατείου φυλλώματα, ἐκάλυπτον ἐν ἑτὶ ζεῦγος ἐρωτικὸν διπερ κατεγίνετο νὰ ἀνταλλάσῃ ὄρκους αἰωνίας πίστεως.

Ἐνα βράδυ, ὁ νεαρὸς ἐραστής καὶ βοτανολόγος, ἐνεθυμήθη τὰς γοερὰς κραυγὰς καὶ τὴν ἀποφθεγματικὴν ἀνδρικήν φωνήν, πλήρης δὲ περιεργείας ἠρώτησε:

— Γὰρ πές μου ἀγάπη μου. . . γιατί ὁ μπαμπᾶς σου ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἡ κερασέα εἶναι αἰειθαλής; Νά, παραδείγματος χάριν, τώρα, αἱ κερασέαι δὲν θάλλουν.

— Ἀπατάσαι νεαρέ μου, ἠκούσθη δριπθεν τοῦ φοιτητοῦ ἰσχυρὰ ἀνδρική φωνή, καὶ γὰρ νὰ σὸ ἀποδείξω ἰδού! . . . Νά! νά! νά! νά!

Ἦτο ὁ πατὴρ τῆς νέας ὅστις ἀνακαλύψας τυχαίως τοὺς δύο ἐραστάς, ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν βοτανολόγον, ὅτι ἡ κερασέα, ἡ ἰδική του τοῦλάχιστον, ἦτο αἰειθαλής.

ΓΙΑΝΝ.

Διάλογος αὐθεντικός:

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ... ΝΗΣΤΙΚΟΣ!...

Α'. — Ἐμαθα πὼς ἐβάψατε Αὐγά. . . ἢ μοῦπαν ψέμμα;

Β'. — Ἡ ἐφορεία μοναχὰ τὰ βάφει με τὸ αἷμα τῶν ἀτυχῶν συμπολιτῶν. . . Εἶναι γνωστὸν παγκοίμως.

Α'. — Οἶνος βεβαίως ἀφθονος θὰ ἔρρευσεν. . .

Β'. — Ὁ οἶνος Πολυτελείας καὶ αὐτὸς Κατήντησε ποτόν. . .

Α'. — Μὰ σεῖς θαρρῶ τὸ τσοῦζατε. . .

Κομπολοῖ γεγονότων

Μ' ἐννοία σοβαρωτάτη

Κάποτε πηγὴ γελώτων,

Κάποτε χωρὶς ἄλατι.

Πράγματα ἐνδιαφέροντα
Περίεργα κι' ὠραία
Διὰ τῆς Γούδας τὸν γνωστὸν
Ἐμάθαμε ἱερά...
Αὐτὸς ἐδίδασκε... ἀποχὴν.
Μὰ ἱεροκρυφίως
Μὲ τῆς πιστῆς ἐγίνετο
Νυχθημερὸν νυμφίος!..

Τ' αὐτοκίνητα ἐσχάτως
Ἐχουν πεῖ ἀφηνιάσει
Κι' ἀπειλοῦν νὰ κατακόψουν
Ὅλη τὴν Ρωμῆων τὴν πλάσι
Στῆς μεγάλης μας προόδου
Τὸν ἀνάκατο ντολμὰ
Τ' αὐτοκίνητα προσφέρουν
— τὰ καυμένα—τὸν κι μὰ !!!...

Οἱ δήμαρχοι τῆς χώρας μας
Εἰλικρινῶς ἀγάλλονται
Διότι αἱ δημοτικαὶ
Καὶ πάλιν ἀναβάλλονται.
Καὶ ἔτσι, ὁ φτωχὸς λαὸς
Ὡς εἴτανε ἐπόμενον,
Ψέλνει γιὰ κάθε δήμαρχο
Σωστὸν ἀναβαλλόμενον!..

Ρέπορτερ

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ἡ κυρία (στὴν νέα ὑπερέστρια):
— Δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ προκομμένη.
Ἡ ὑπερέστρια: — Ἐγώ, κυρία,
ἀποφεύγω τὴν ἐπίδειξιν.

Β'. — Νά. . . πρὸ πολλῶν ἐτῶν
Μὰ τότε ὅταν γιὰ κρασί
Μοῦ ἔρχεται μερὰ
Γερῶ τὴ χιλιάρα μου
Μὲ καθαρὸ νεράκι. . .

— Τρόπος τοῦ λέγειν καὶ αὐτὸς
Νεῶτα καθαρό
Καὶ σὲς θαρρῶ τὸ ξεύρετε
Πὼς ἀκριτὸ καιρὸ
Ἐχομε πού δὲν εἶδαμε.

Α'. — Ἡ Οὐλέν νὰν καλὰ
Καὶ ὁ κοσμάκης ὁ κοῦτὸς
Πὸν διόλου δὲν μιλᾷ.
Λοιπὸν, τ' ἀπὸ τὸ ψήσατε;

Β'. — Ἐστῆσα τρεῖς τοῦβλα
Ἐμάζεψα τὴν ἀνδρακὶ
Τὸ πέρασα στὴ σοῦβλα.
Καὶ τῆψα. Τὴν ἀντερὰ

Ἀθηναϊκὲς σιλουέτες

Λούλης Γ.

Νεαρὸς, κοσμικὸς, χορευτὴς μπερζέ
τίποτε ἄλλο.

Ὅταν πρὸ ἐτῶν, ὁ πατέρας του τὸν ἐκ-
νὰ σπουδαστὴν στὴν Εὐρώπῃ, ὁ νεαρὸς
ἐγύρισε μετὰ τρεῖς ἔτη τέλειος χορευ-
λος.

Τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ περᾷ τὸν χορὸν
συχνὰ δέ, συχνότατα ἡ παρούσα στυλὴ
καθ' ὑπόδειξιν του γραμμένη. Ἄς τὴν
αὐτὸ ὅσοι ἐνδιαφέρονται καὶ ἀς φιλέ-
απὸ τέτοιον φίλον.

Παίξει περίφημο μπερζέ—δηλαδὴ τὸν
ἀρέσει νὰ λη—ἀλλὰ ἀπὸ συχνάτατα
νεταί, πάντοτε πληρώνει... Καὶ ὅμως
μανία νὰ μὴ λείπῃ οὔτε ἀπὸ ἑνα φίλου
μπερζέ, πού κάποιος τοῦ εἶπε κάποτε
στατα :

Εἰς τὸ μπερζέ πάντα παρὼν
Καὶ τὰ πάντα πληρῶν!..

Τὰ ωραιότερα νεύμερα τῶν ἐπιθεωρητῶν

ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΜΠΑ!..

Μὲ βρῆκαν ἔκθετο χωρὶς πατέρα
Στὸ πεζοδρόμιο, μπρὸς τὴ Βουλῇ.
Καὶ τώρα σκέπτομαι νύχτα καὶ μέρα
Σὲ ποιὸν νὰ μοιάζω ἀπ' ὅλους τοὺς πατέρας!

Καὶ ἔτσι δίχως νὰ μὲ πόνε φέρω
Θὰ εὕρω τὸν μπαμπά μου, ἐπειδὴ
Τὸ σῶκο κάτω ἀπ' τὴ σοκιὰ του πατέρα
Καὶ στὸν πατέρα μοιάζει τὸ παιδί.

Ἐρὲ κι' ἀν. τοῦ μοιάζω
Καὶ προτοῦ κανέναν νὰ τὸ πῇ
Σ' ὅλους θὰ φωνάζω :
— Ἐχω γέρο με περισπῇ!

Μιὰ μέρα βρέθηκα στοὺς Ποδαράδες
Γιὰ κάποιον ἀμὸρ μου λαχαριστῶ
Μὰ με πέτύχανε τρεῖς μαχηκαράδες
Κι' ἀπὸ τὸ ξύλο μ' ἔκαμαν πιστὸ
Νὰ σᾶς τὸ πῶ μωρὲ παιδιὰ ὀρεῖται
Αὐτὸ δὲν μ' ἐννοιάζε καθόλου... μπερζέ
Στοὺς Ποδαράδες γιὰ νὰ φάω ξύλο
Τὸν Καφαντάρη θάχω γιὰ μπαμπά!

Ἐ! ρὲ πὼς τοῦ μοιάζω
Καὶ ὁ κόσμος ὅλος θὰ τὸ πῇ
Μόνος μου θαυμάζω
Ποῦχω γέρο με περισπῇ.

Μοῦ κάνουν ἡ γυναικὲς πανηγύρι
Γιὰτὶ εἶμαι, λέει, ὠραίος καὶ γλαυκός
Καὶ θέλουν νὰ μὲ δάλλουν στὸ ποτήρι
Γιὰ νὰ μὲ καμαρώνουν διαρκῶς.
Μπροστὰ μου χάνεται κ' ἡ Μίς Ἐλλὰς
Καὶ συλλογιέται καθημερινῶς
Γιὰ νάχω, ἀλήθεια, τέτοια ὡμορφία
Ρέ... θὰ μὲ γέννησε ὁ... Κερανόσ!

Τὴν εἶχα κοκορέσει . . .
Α'. — Φαντάζομαι θὰ ψήψῃτε
Ὁραία. . .

Β'. — Ἐτοί κ' ἐτοί.
Ἦτανε τράγος, φίλε μου,
Δὲν ἦταν τρυφεροῦδι. . .

Α'. — Κι' ὡς νὰ ψήψῃ, τί κάνετε;
Β'. — Πιάσαμε τὸ τραγοῦδι
Καὶ τὴν «Ρετζίνα» τὴ γλυνεῖται...
Τὸ «Πᾶν ἡ ἐλπίδες. . .» Κι' ἔτσι
Δὲν εὐχαριστήθηκαμε. . .

Α'. — Γιατί;
Β'. — Ἀπ' ἔξω ὁ δρόμος
Ἦταν πολέμου μεταπο-

Μπάμ-μπούμ καὶ βαρελότα.

Τὴν συνέχεια ὀρεῖται
Νὰ τὴν γράψω στ' ἄλλο φύλλο.